

FILL DEL PECAT

Un relat de: francesca

Eudald, fill meu. Si llegeixes aquesta carta voldrà dir que ja he mort.

He guardat aquest secret en vida, però no puc endur-me'l al cel. Tinc por. Vull ser abraçada i perdonada per nostre senyor i per tu. És per això que, sentint el meu cos desfer-se poc a poc en aquest jaç, necessito explicar-te la veritat, abans que la mort se m'endugui.

El teu pare no va morir a la guerra com et vaig dir quan eres petit. Encara és viu i molt a prop teu.

Jo era molt jove i bonica llavors. Rentava la bugada a la vora del riu cada mati i ell passejava pels voltants, després de missa. Quan el mirava, abaixava la vista i s'allunyava esporuguit. No hi havia dia que no anés a fer la bugada per veure'l. Tret dels dies de pluja o neu. Llavors guaitava el cel. Em delia per trobar-lo. Encara que fos tan sols un instant. Amb un instant, ja n'hi hauria prou.

Un dia se'm apropar i em va dir que les meves mans no eren mereixedores d'aquelles tasques. El fred del riu feia envermellar la seva blancor i nostre senyor no les podia haver creat amb aquest fi. L'hàbit li tapava el cos. Només havia vist fins aleshores els seus ulls negres, penetrants i un somriure fugisser que s'esmunyia murri. La seva veu em va semblar, dolça i sincera. Es va remoure dins meu uns sentiments desconeguts, que em burxaven el ventre, sense poder fer res per foragitar-los.

Al vespre mirava el cel i el monestir de Santa Caterina i pregava perquè el temps fos indulgent.

No hi havia mati que no ens veiéssim. Conversàvem de foteses i rèiem. Si algú s'apropava, es col·locava la caputxa, abaixava els ulls i s'acomiadava.

Aquell mati vaig afanyar-me a plegar la bugada. El cel s'havia cobert de foscor, com si fos negre nit. Els llamps i els trons espetegaven darrere la muntanya i un fi plugim va donar pas a una sobtada pluja torrencial. Em vaig aixecar amb prestesa i al girar-me, me'l vaig trobà. Ens hem d'aixoplugar fins que amaini la tempesta, em va dir. El vaig seguir. La roba molla ens resseguia el cos, deixant entreveure les nostres formes amagades.

Prop del riu hi ha el cau de rates. Unes pedres grans que s'obren dins la muntanya, on els pastors i la gent de bé s'hi aixopluga quan hi ha tempesta. Quan eres petit t'hi amagaves moltes vegades. Allí varem passar la tempesta. Vam encendre foc i l'escalfor de la brasa va fer bullir els nostres cossos, fent-nos ballar com les flames una cançó prohibida.

L'avia no va trigar gaire en percebre el mal i m'envià a ca la Tieta. Lluny de Santa Caterina. Hi vaig viure fins que vas fer dos anys. Llavors vaig tornar. Mai més vaig veure els seus ulls foscos, ni vaig sentir la seva veu. Va restar en clausura i els seus vots amb el temps van ser recompensats. Avui n'és l'Abat.

La carta lliscà entre els seus dits. Les llàgrimes corrien galtes avall i va tancar els ulls.

La seu mare havia viscut en la misèria, mentre el seu pare s'havia afartat de les millors viandes. La seu mare dormia en un jaç fosc, mentre el seu pare dormia en un llit encoixinat. La seu mare era mirada de reüll i li xiuxiuejaven a les esquenes, mentre el seu pare era envoltat de serfs que li regalaven les orelles. El seu pare era un home cultivat, mentre que ell ni tant sols va poder anar a escola. Tan sols tenia deu anys quan feia de minyó a cal Tubau. Allí engegava les vaques i guardava les ovelles. Les seves mans eren tan aspres com les d'un home fet i dret. Mai no van anar a missa, ni van entrar a una església, ni es van apropar al monestir de Santa Caterina per festes. Ella deia que Déu és dins teu. Tanca els ulls si el vols trobar.

L' Eudald va tancar els ulls però només podia veure una noia jove, filla de l' innocència, deshonrada. Només podia veure una mare en un jaç amb la seva mortalla i la misèria i l'abundància i la nit i el dia i la foscor. La ràbia s'apoderà del seu cos, burxant dins seu, com un corc a la fusta, foradant poc a poc sense pressa, sense compassió.

L'Abat Narcís era el seu pare! Aquell home gras, cultivat i altiu que havia vist d'esquitllada amb el seu hàbit lluent, envoltat de serfs.

L'Abad seia en un seient encoixinat de vellut, davant una llar de foc majestuosa, en una sala gran, envoltada d'estants replets de llibres folrats de pell. Al mig de la sala una taula ovalada de fusta massissa. Només la llum del caient del dia es filtrava pels finestrals de vitrall, inundant la sala de colors.

Un monjo va tocar a la porta per anunciar la seva presència. L'Abad es va incorporar i el va fer passar. L'Eudald es va col·locar el cinto, palpant-se la navalla i es va estrènyer el jaquetó.

—Deu vos guard. A que dec la vostra visita? —va preguntar l' Abat, mirant-lo amb indiferència.

—Vos sou el meu pare! —va exclamar l' Eudald, llençant sobre les faldilles de l'Abat la carta pòstuma de la mare.

L'Abad va llegir la carta i va aclucar els ulls. Quan els va obrir se'l va mirar, i va dir.

—Ets fill del pecat, de la temptació. Fuig!

L'Eudald es va treure la navalla del cinto, i li va clavar al ventre tot dient...

—Si jo sóc fill del pecat, vos heu de morir, perquè en sou el pare de la llavor.

Es va mirar les mans tacades de sang deixant caure la navalla. La por li recorria el cos. Tenia que fugir lluny del monestir. Va córrer com no havia corregut mai mentre la foscor s'estenia darrera seu implacable. El cor li bategava fort, lluitant per sortir de dins el seu cos. L' aire fresc li retallava el rostre i l' omplia els pulmons. Li costava respirar, però no podia aturar-se. No podia mirar enrere. Tenia que seguir corrent. Es va endinsar dins el bosc però la foscor i una boira baixa negra i espessa l'atrapà, negant-li la vista. No es podia aturar, tenia que seguir corrent. Sentia el cruixir de les fulles seques i de l'herba humida sota els peus, creixent a cada passa, fregant-li les cames, intentant aturar-lo. Sentia les branques dels arbres fregant els seus braços, creixent a cada passa, intentant aturar-lo. Sentia les arrels brotar de la terra, creixent a cada passa, intentant aturar-lo. Era prop del cau de rates, podia sentir la fressa de l'aigua. Una pedra, una arrel, l'herba, les branques. Tot es tornà negre.

Uns cants el despertaren. Eren uns cants gregorians que s'apropaven poc a poc, vinguts d'un altre món. Es volia aixecar i corre, però no podia fugir, la terra l'havia atrapat. Les arrels li lligaven les cames, les branques dels arbres serpentejaven els seus braços i li tibaven els canells, l'herba molla l'embolcallava tot el cos. Es va fregar els ulls. Centenars de torxes fumejants l'envoltaven, dansant al compàs d'aquells cants aterradors. Hàbits negres sense rostre se li apropaven amb els braços estesos. Es va fer el silenci i sentí només una veu sorgida d'ultratomba. Les torxes s'apartaren a dreta i esquerra, donant pas a un espectre. L'espectre vestia lluent unes faldilles vermelles tacades de sang.

—Eudald fill meu, ets fill del pecat i jo sóc el teu pare. El pare de la llavor. La clausura va ser la meva penitència i tu has estat la meva salvació. La clausura serà la teva penitència i jo seré la teva salvació.

L' Eudald entrar al monestir i va restar en clausura. Els seus vots amb el temps van ser recompensats. Avui n'és l'Abat.